

JAK POTĘŻNA BARIERA

NARODY OBOZU DEMOKRATYCZNEGO ZAGRADZAJĄ DROGĘ AGRESOROM

MOSKWA (PAP). W dniu 8 sierpnia odbyło się końcowe posiedzenie V Sesji Rady Najwyższej ZSRR. Na posiedzeniu zabrał głos przewodniczący Rady Ministrów ZSRR, G.M. Malenkow, powitany hucną owacją. Poniżej podajemy tekst jego przemówienia.

TOWARZYSZE DEPUTOWANI!

Projekt budżetu państwowego, wniesiony przez rząd do rozpatrzenia na obecnej sesji Rady Najwyższej ZSRR, zapewnia całkowite finansowanie zadań w zakresie rozwoju gospodarki narodowej w 1953 r. — trzecim roku pięcioletniego planu, którego wykonanie będzie wielkim krokiem naprzód na drodze budowy społeczeństwa komunistycznego w naszym kraju.

Budżet państwowy odzwierciedla politykę Rządu Radzieckiego i naszej Partii, zmierzającą do rozwijania i nieustannego podnoszenia poziomu socjalistycznej gospodarki narodowej.

Spółród wszystkich dochodów budżetowych wynoszących 643 miliardy 357 milionów rubli, przeważająca część — 86 proc. wpływa z przemysłu, rolnictwa i innych gałęzi gospodarki narodowej. Z drugiej strony w wydatkach budżetowych największą pozycję stanowi finansowanie gospodarki narodowej.

W budżecie na rok 1953 preliniuje się na dalszy rozwój gospodarki narodowej 192,5 miliarda rubli, czyli przeszło 36 proc. wszystkich wydatków budżetowych, wobec 178,8 miliarda rubli w roku ub. Poza kredytami budżetowymi, zgodnie z planem gospodarki narodowej, na te same cele przeznaczają się blisko 98 miliardów rubli własnych środków przedsiębiorstw i organizacji gospodarczych, środków pochodzących z ich zysków i innych źródeł. W ten sposób na finansowanie gospodarki narodowej przeznaczają się łącznie w roku bież. przeszło 290 miliardów rubli wobec 265 miliardów rubli w roku 1952. Należy przy tym mieć na uwadze okoliczność, że w wyniku przeprowadzonej obniżki cen siła nabywcza rubla podniosła się, a zatem zakres finansowania gospodarki narodowej zwiększa się realnie jeszcze bardziej.

Środki przeznaczone na rozwój gospodarki narodowej zapewniają nieprzerwany wzrost produkcji społecznej jako podstawy dalszego podnoszenia dobrobytu narodu i jeszcze większego wzmocnienia obronności naszego kraju.

Budżet państwowy odzwierciedla troskę państwa radzieckiego o nieustanne podnoszenie materialnego i kulturalnego poziomu życia mas pracujących.

Wydatki na oświatę, ochronę zdrowia, cele socjalno-kulturalne, na emerytury, jak również wypłaty dla ludności z tytułu pożyczek wynoszą w tym roku 139,6 miliarda

rubli wobec 129,6 miliarda rubli w 1952 roku. Poza tym na rachunek budżetu dokonano wydatków na obniżenie państwowych cen detalicznych — dzięki czemu ludność zyskuje sumę ponad 46 miliardów rubli w stosunku rocznym — jak również na szereg innych celów związanych bezpośrednio z podniesieniem dobrobytu narodu.

W sumie ludność uzyskała na rachunek budżetu na rok bieżący 192 miliardów rubli, co stanowi przeszło 36 procent wszystkich wydatków budżetowych, wobec 147 miliardów rubli w roku ub. Jednocześnie ludność pracy ze swych dochodów osobistych wpłaca do budżetu w postaci podatków i opłat, jak również z tytułu subskrypcji pożyczek — 65 miliardów rubli, czyli o 21 miliardów rubli mniej niż w roku ub. W ten sposób w roku bież. robotnicy, kolchoźnicy, urzędnicy otrzymują z budżetu o 127 miliardów rubli więcej niż sami wpłacają do budżetu z ze swoich dochodów osobistych; w roku 1952 ludność otrzymała z budżetu o 61 miliardów rubli więcej niż wpłacała. W budżecie państwowym preliniuje się wydatki na obronę w sumie 110,2 miliarda rubli. Suma ta stanowi 20,8 proc. całości wydatków budżetowych wobec 23,6 proc. w 1952 r.

Proponując kredyty we wspomnianej wysokości na obronę, rząd wychodzi z założenia, że naszym obowiązkiem jest nieustannie doskonalić i wzmacniać radzieckie siły zbrojne, aby zagwarantować bezpieczeństwo naszej ojczyzny i być gotowym do zadania drugiego kroku agresorowi, który by chciał zakłócić pokojowe życie narodów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

wzrostu przemysłu lekkiego, wzrostu sił wytwórczych rolnictwa, nie można umacniać obronności naszego kraju.

Obecnie na gruncie sukcesów, osiągniętych w rozwoju przemysłu ciężkiego, mamy wszelkie warunki, by zdecydowanie pchnąć naprzód produkcję artykułów masowego spożycia. Mamy po temu wszelkie możliwości i nowinności to uczynić. W ciągu ostatnich 28 lat, globalna produkcja środków produkcji wzrosła w naszym kraju w przybliżeniu 55-krotnie, natomiast produkcja artykułów konsumpcyjnych zwiększyła się w tym okresie jedynie około 12-krotnie. Porównanie poziomu produkcji 1953 roku z poziomem przedwojennym 1940 roku wskazuje, że i w tym okresie produkcja środków produkcji zwiększyła się przeszło trzy razy, a produkcja artykułów konsumpcyjnych — o 72 proc.

Osiągnięty poziom produkcji artykułów konsumpcyjnych nie może nas zadowolić.

Dotychczas nie mieliśmy możliwości rozwijania przemysłu lekkiego i spożywczego w takim samym tempie, jak przemysłu ciężkiego. Obecnie możemy, a więc obowiązani jesteśmy, w interesie zapewnienia szybszego podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu życia ludności forsować ze wszelkich miar rozwój przemysłu lekkiego.

W ciągu dłuższego czasu przeznaczaliśmy inwestycje głównie na rozwój przemysłu ciężkiego i transportu. W okresie pięcioletnim — od roku 1929 do roku 1952 — wydatkowano ze środków państwowych na budownictwo inwestycyjne i na wyposażenie w sprzęt techniczny w przeliczeniu na obecne ceny: w przemyśle ciężkim — 638 miliardów rubli, w transporcie — 193 miliardy rubli, w przemyśle lekkim — 72 miliardy rubli i w rolnictwie — 94 miliardy rubli.

Rząd i Komitet Centralny Partii uważają za konieczne znacznie zwiększyć nakłady inwestycyjne na rozwój przemysłu lekkiego i spożywczego, zwłaszcza zaś przemysłu rybnego oraz inwestycje na rozwój rolnictwa, jak również poprawić plany — w kierunku znacznego ich zwiększenia — w dziedzinie produkcji artykułów masowego spożycia; wciągnąć na szerszą skalę do produkcji artykułów konsumpcyjnych przedsiębiorstwa budowy maszyn i inne przedsiębiorstwa przemysłu ciężkiego.

Naszym pilnym zadaniem jest zdecydowanie polepszenie w ciągu 2-3 lat poziomu zaopatrzenia ludności w artykuły spożywcze i towary przemysłowe, takie jak: mięso i produkty mięsne, ryby i przetwory rybne, masło, cukier, wyroby cukiernicze, tkaniny, odzież, obuwie, naczynia, meble i inne przedmioty służące do zaspokajania potrzeb kulturalnych i bytowych oraz przedmiotów domowego użytku, znacznie podnieść poziom zaopatrzenia ludności we wszelkie towary masowego spożycia.

W 1955 roku produkcję artykułów konsumpcyjnych o około 65 proc. w porównaniu z 1950 rokiem. Mamy możliwość zwiększenia produkcji artykułów masowego spożycia na taką skalę, aby znacznie wcześniej wykonać to zadanie planu pięcioletniego.

Nie możemy jednak zadowolić się ilościowym tylko wzrostem produkcji artykułów masowego spożycia. Niemniej ważne jest kwestia jakości wszystkich towarów przemysłowych masowego spożycia.

Trzeba przyznać, że jakość artykułów masowego spożycia nie jest na należytych poziomach, i musimy doprowadzić do poważnej poprawy na tym odcinku. Wiele przedsiębiorstw wciąż jeszcze daje produkcję niezadowalającej jakości, nie odpowiadającą wymagom i gustowi konsumentów radzieckich.

Jakkolwiek produkowane przez nasz przemysł artykuły masowego spożycia cechuje z reguły trwałość, to jednak pod względem wykonania i wyglądu zewnętrznego — pozostawiają one wiele do życzenia. Ku wstydowi pracowników przemysłu klient wciół częstokroć kupował towary zagranicznej produkcji jedynie dlatego, że są one ładniej wykonane. Tymczasem mamy wszelkie dane ku temu, aby produkować wysokoogatunkowe i ładne tkaniny, solidną i elegancką odzież, trwałe i zgrabne obuwie; mamy wszelkie dane ku temu, aby dbać o staranne wykonywanie wszystkich towarów przeznaczonych na zaspokojenie potrzeb ludności.

Narod radziecki ma prawo żądać od nas, a zwłaszcza od pracowników przemysłu, produkujących artykuły masowego spożycia, dobrych i ładnie wykonanych wysoogatunkowych towarów. Powinniśmy odpowiedzieć na to żądanie tym, aby wypuszczać produkcję wysokiej jakości, nieustannie dbając o wysoki gatunek i wykonanie produkowanych wyrobów. Zadanie polega na tym, by zdecydowanie pchnąć naprzód produkcję przedmiotów przeznaczonych na użytek ludności, zapewnić szybszy rozwój przemysłu lekkiego i spożywczego. Ale w tym celu, by zapewnić zdecydowany wzrost produkcji przedmiotów przeznaczonych na użytek ludności, powinniśmy przede wszystkim zintensyfikować się o dalszy rozwój rolnictwa, które zaopatruje ludność w żywność, a przemysł lekki — w surowce.

Produkcja rolna i hodowlana zostanie podniesiona na najwyższy poziom

Nasze rolnictwo socjalistyczne osiągnęło wielkie sukcesy w swym rozwoju. Rosło i wzmacnia się z roku na rok gospodarka społeczna kolchozów, zwiększa się produkcja rolna.

Zaopatrzenie naszego kraju w zboże jest zapewnione. Zwiększył się znacznie w porównaniu z okresem przedwojennym państwowy skup bawełny, buraka cukrowego i produktów hodowlanych. W 1952 roku zakupiono 3,770 tysie-

cy ton bawełny, czyli 1,7 raza więcej niż w 1940 roku; buraka cukrowego — 22 miliony ton, czyli prawie o 30 proc. więcej niż w 1940 roku. Skup mięsa przez państwo wynosił w ub. roku 3 miliony ton, czyli przewyższył półtora raza skup z 1940 roku, skup mleka — 10 milionów ton, czyli blisko 1,6 raza więcej niż w 1940 roku. Poza dostawami dla państwa nasze rolnictwo sprzedaje wielkie ilości mięsa, mleka i innych artykułów spożywczych za pośrednictwem handlu spółdzielczego i kolchozowego.

Sprawnie i skutecznie przebiega w roku bieżącym akcja skupu zboża i innych produktów rolnych.

Wielkie sukcesy osiągnięto w dziedzinie wyposażenia rolnictwa w nowoczesny sprzęt techniczny, co umożliwiło całkowite zmechanizowanie wielu rodzajów robót, ułatwiło pracę chłopstwa kolchozowego i zwiększyło jej wydajność.

Sukcesy rolnictwa są znaczne; stanowią one bezsporne osiągnięcie naszych kolchozów, ośrodków maszynowo-traktorowych, kowchozów, naszego ustroju socjalistycznego.

Byłoby jednak poważnym błędem, gdybyśmy nie widzieli faktu, że szereg ważnych gałęzi rolnictwa pozostaje w tyle, gdybyśmy nie dostrzegali, że obecny poziom produkcji rolniej nie odpowiada wyższemu już dzisiaj poziomowi technicznego wyposażenia rolnictwa i możliwościom tkwiącym w ustroju kolchozowym.

Mamy jeszcze niemało kolchozów i nawet całych okręgów, gdzie rolnictwo znajduje się w stanie zaniedbania; w wielu rejonach kraju kolchozy i sowchozy zbierają niskie plony zboża i innych roślin uprawnych, i podczas zbiorów dochodzi tam do wielkich strat; w następstwie słabego rozwoju gospodarki społecznej część kolchozów ma jeszcze nie wystarczające dochody w naturze i gotówce i wpłata kolchoźnikom mało pieniędzy oraz zboża i innych produktów za dniwkę obrachunkową.

Musimy przyznać, że w dziedzinie rozwoju hodowli sprawy mają się nieszczerze i w związku z tym nie zaspokajamy jeszcze bynajmniej w dostatecznym stopniu rosnącego zapotrzebowania ludności na mięso, mleko, jaja i inne produkty hodowlane.

Jak wiadomo, również w latach przedwojennych hodowla była niedostatecznie rozwinięta. Mimo że po wojnie dokonano poważnej pracy w dziedzinie przywrócenia dawnego stanu i dalszego zwiększenia pogłowia zwierząt gospodarskich, to jednak nienadążanie w dziedzinie rozwoju hodowli dotychczas nie zostało przezwyciężone.

Tempo wzrostu pogłowia jest niedostateczne, a produktywność zwierząt gospodarskich jest nadal niska. W wielu kolchozach hodowla zwierząt gospodarskich stanowiących własność społeczną dotychczas nie jest gałęzią gospodarki wysoko wydajną i w wysokim stopniu dochodową, jaką powinna być. Wszystko to ma ujemny wpływ na sytuację ekonomiczną kolchozów i wyrządza szkody gospodarce narodowej.

W poważnym stopniu pozostaje w tyle produkcja ziemniaków i warzyw, co przeszkadza poprawie zaopatrzenia ludności miast i ośrodków przemysłowych w te artykuły, nie mówiąc już o tym, że niedostateczna ilość ziemniaków hamuje rozwój hodowli.

Nasz najważniejszy obowiązek polega na tym, aby w jak najkrótszym czasie pociążyć kres zaniedbania rolnictwa w rejonach i w kolchozach, które nie nadążają, oraz aby zapewnić szybki rozwój i umocnienie społecznej gospodarki kolchozów i aby na tej podstawie znacznie zwiększyć wypłaty pieniężne oraz należność w zbożu i innych produktach rolnych dla kolchoźników za dniwkę obrachunkową.

Musimy zlikwidować niedopuszczalne nienadążanie w dziedzinie rozwoju hodowli, stworzyć trwałą bazę paszową, zapewnić odpowiednie nasienie dla zwierząt gospodarskich i drobiu, doprowadzić do znacznego i szybkiego podniesienia produktywności hodowli i zapewnić szybkie tempo wzrostu pogłowia zwierząt gospodarskich a zwłaszcza krów.

Powinniśmy przewyższyć nienadążanie w produkcji ziemniaków i warzyw, aby wydlatnie polepszyć zaopatrzenie ludności miast i ośrodków przemysłowych w te produkty i w ciągu najbliższych dwóch lat doprowadzić produkcję ziemniaków i warzyw do rozmiarów, które by nie tylko całkowicie zaspokajały zapotrzebowanie ludności i przemysłu przetwórczego na ziemniaki, lecz również — zapotrzebowanie hodowli.

Musimy zapewnić dalszy szybki wzrost produkcji zboża, zważywszy, że jest to dla naszego kraju niezbędne, i to nie tylko w celu zaspokojenia wzrastającego zapotrzebowania ludności na chleb, lecz również dla szybkiego rozwoju hodowli oraz dla zaopatrzenia w zboże rejonów produkujących rośliny techniczne. Aby wzmocnić walkę ze stratami plonów i zwiększyć faktyczne zbiory zbóż i innych upraw rolniczych, należy koniecznie pociążyć kres niewłaściwej praktyce, polegającej na tym, że wyniki pracy kolchozów w dziedzinie produkcji zbóż i innych upraw ocenia się nie na podstawie zbiorów rzeczywistych, lecz na podstawie widoków na uróżnia.

Nie wolno zapominać, że bogactwo naszego kraju, naszych kolchozów stanowią mogą zbiory w spłchrzak, nie zaś zbiory na plni.

Powinniśmy również nadal jak najwydatniej rozwijać produkcję roślin technicznych, przede wszystkim zaś bawełny, lnu, buraków cukrowych oraz upraw olejnych.

Nie cierpiące zwłoki zadanie polega na tym, by na gruncie ogólnego rozwoju całego rolnictwa i dalszego organizacyjnego i gospodarczego umocnienia kolchozów osiągnąć w ciągu najbliższych 2-3 lat w naszym kraju obfitość artykułów żywnościowych dla ludności oraz surowców dla przemysłu lekkiego.

Dalsze ulgi i ułatwienia dla chłopstwa kolchozowego

Aby rozstrząsnąć pomyślnie ten problem, Rząd i Komitet Centralny Partii uznają za konieczne podjęcie szeregu poważnych kroków w celu zapewnienia dalszego szybkiego rozwoju rolnictwa, a przede wszystkim kroków zmierzających do zwiększenia ekonomicznego zainteresowania kolchozów i kolchoźników w rozwoju gałęzi rolnictwa pozostających w tyle.

Nie można uważać za normalną sytuację, którą mamy obecnie, kiedy dla rozwoju pewnych gałęzi rolnictwa i poszczególnych upraw rolnych, jak np. uprawy bawełny, buraków cukrowych, herbaty, roślin cytrusowych, wprowadzono u nas niezbędne bodźce ekonomiczne dla kolchozów i kolchoźników, podczas gdy produkcja szeregu innych upraw — ziemniaków, warzyw, a zwłaszcza rozwój tak niezwykle ważnej gałęzi jak hodowla, jest pod względem ekonomicznym niedostatecznie popierana przez państwo.

Oczywiście nie chodzi o to, aby zmniejszyć bodźce ekonomiczne dla kolchozów i kolchoźników w dziedzinie

(Dalszy ciąg na str. 2)

I. O nie cierpiących zwłoki zadaniach w dziedzinie przemysłu i rolnictwa i o środkach dalszego podniesienia dobrobytu narodu

TOWARZYSZE!

W związku z dyskusją nad budżetem chciałbym wspomnieć o niektórych niecierpiących zwłoki zadaniach w dziedzinie przemysłu i rolnictwa, których rozwiązanie umożliwi nam bardziej jeszcze skuteczną realizację naszego głównego zadania — zapewnienie dalszego podniesienia dobrobytu robotników, kolchoźników, inteligencji, wszystkich ludzi radzieckich.

Bilans gospodarczy pierwszego półrocza 1953 r., podobnie jak i bilanse minionych lat 1951 i 1952, dowodzi, że zadania pięcioletniego planu pięcioletniego wykonywane są przez nasz przemysł pomyślnie. Produkcja przemysłowa w roku 1953 będzie w przybliżeniu dwa i pół raza większa niż w przedwojennym 1940 r.

Wzrost produkcji przemysłowej i rozwój podstawowych gałęzi przemysłu ciężkiego charakteryzują następujące dane: W roku 1953 produkcja stali wyniesie ponad 38 milionów ton, czyli przeszło dwa razy więcej niż w 1940 r.; węgla wydobydzie się przeszło 320 milionów ton, czyli o 93 proc. więcej niż w 1940 r.; ropy naftowej — przeszło 52 miliony ton, czyli prawie o 70 proc. więcej niż w 1940 r.; produkcja cementu wyniesie przeszło 16 milionów ton, czyli trzykrotnie więcej niż w r. 1940; produkcja energii elektrycznej wyniesie 133 miliardy kWh, czyli 2,8 raza więcej niż w 1940 r. Produkcja przemysłu chemicznego wzrosnie w 1953 r. w porównaniu z rokiem 1940 trzykrotnie, a produkcja maszyn i urządzeń przemysłowych — wzrosnie 3,8 raza.

Jeśli chodzi o produkcję artykułów konsumpcyjnych, to sprawa przedstawia się następująco:

W 1953 r. wyprodukuje się: tkanin bawełnianych — 5 miliardów 300 milionów metrów, czyli o 34 proc. więcej niż w 1940 r.; tkanin wełnianych — przeszło 200 milionów metrów, czyli w przybliżeniu o 70 proc. więcej niż w roku 1940; tkanin jedwabnych — przeszło 400 milionów metrów, czyli przeszło pięć razy więcej niż w 1940 r.; cukru — 3 miliony 600 tysięcy ton — czyli prawie o 70 proc. więcej niż w 1940 r.; masła — 400 tysięcy ton, co prawie o 80 proc. przekroczy przedwojenny poziom produkcji przemysłowej masła.

Dane te świadczą dobitnie o sukcesach osiągniętych przez nasz przemysł.

Sukcesy w rozwoju przemysłu ciężkiego stworzyły warunki dla szybkiej rozbudowy przemysłu lekkiego

Jak wiadomo, partia rozpoczęła dzieło uprzemysłowienia kraju od rozwijania ciężkiego przemysłu — hutnictwa, przemysłu paliw i przemysłu energetycznego oraz rozwijania własnego przemysłu budowy maszyn. Bez tego nie można by było nawet mówić o zapewnieniu samodzielności naszej ojczyzny. Partia zdecydowanie i nieugięcie realizowała swą linię w walce przeciwko trockizmowi i prawicowym kapitulantom oraz zdrajcom, którzy występowali przeciwko budowie ciężkiego przemysłu i domagali się

przesunięcia kredytów z ciężkiego przemysłu do przemysłu lekkiego. Przyjęcie tych propozycji oznaczałoby zaprzestanie naszej rewolucji i zgubę naszej ojczyzny, ponieważ okazałoby się bezbronną w obliczu otoczenia kapitalistycznego.

Przypomnijcie sobie, towarzysze, czym był nasz przemysł w chwili, kiedy partia obrała linię uprzemysłowienia kraju.

W przededniu XIV Zjazdu Partii, w roku gospodarczym 1924-25, wytapiano w Związku Radzieckim jedynie 1,888.000 ton stali, wydobywano zaledwie 16 milionów 520 tysięcy ton węgla, elektrownie produkowały niespełna 3 miliardy kWh energii elektrycznej. Pod względem produkcji metali żelaznych i nieżelaznych, wydobywania węgla, ropy naftowej i produkcji energii elektrycznej staliśmy na ostatnim miejscu w porównaniu z wielkimi państwami kapitalistycznymi. Nie posiadaliśmy przemysłu traktorowego, samochodowego, lotniczego, przemysłu budowy obrabiarek. Nie mieliśmy ani przemysłu chemicznego, ani też przemysłu budowy maszyn rolniczych o jakimkolwiek poważniejszym znaczeniu.

Obecnie kraj nasz posiada potężny, doskonały pod względem technicznym przemysł ciężki.

W ciągu 28 lat, które minęły od chwili XIV Zjazdu Partii, produkcja przemysłowa wzrosła 29 razy.

W porównaniu z poziomem roku 1924-25 produkujemy obecnie 21 razy więcej stali, 19 razy więcej węgla, 45 razy więcej energii elektrycznej. W szybszym jeszcze tempie wzrastał przemysł chemiczny i przemysł budowy maszyn, przy czym w większości chodzi tu o nowo stworzone gałęzie przemysłu.

W ciągu tego czasu stworzono nowe ośrodki przemysłowe w Kraju Nadwołżańskim, na Uralu, na Syberii, na Dalekim Wschodzie, w północnych rejonach części europejskiej ZSRR, w Kazachstanie, w republikach środkowo-azjatyckich i zakaukaskich. We wszystkich okręgach gospodarczych naszego kraju posiadamy rozwinięty przemysł ciężki.

Z chwili, gdy zostało rozwiązane zadanie rozwijania w pierwszej kolejności przemysłu ciężkiego, zmienił się gruntownie stosunek wzajemny między przemysłem ciężkim i lekkim w ramach globalnej produkcji przemysłowej.

W przemyśle ciężkim zatrudnionych jest obecnie około 70 proc. wszystkich robotników przemysłowych. Podczas gdy w roku 1924/25 w globalnej produkcji przemysłowej ZSRR środki produkcji stanowiły 34 proc., to w końcu drugiej pięcioletki, w roku 1937, stanowiły one już 58 proc., a w 1953 — w przybliżeniu 70 proc.

W ten sposób ciężar gatunkowy przemysłu ciężkiego, który w roku 1924/25, podobnie jak i w Rosji przedrewolucyjnej, wynosił zaledwie 1/3 globalnej produkcji przemysłowej — obecnie wynosi przeszło 2/3.

Równoległe z rozwojem przemysłu ciężkiego w kraju naszym wzrastał i rozwijał się transport kolejowy i wodny; stworzono transport samochodowy i lotniczy. W okresie od roku 1925 do 1953 obrót przewoźnikowy wszystkich rodzajów transportu wzrósł 13,5 raza, przy czym obrót przewoźnikowy transportu kolejowego zwiększył się przeszło 15-krotnie.

Będziemy również nadal ze wszelkich miar rozwijać przemysł ciężki — hutnictwo, przemysł paliw, przemysł energetyczny, chemiczny, leśny, przemysł budowy maszyn, przemysł budowlany, będziemy rozwijać i doskonalić nasz transport. Powinniśmy zawsze pamiętać, że przemysł ciężki jest głównym fundamentem naszej gospodarki socjalistycznej, bez jego rozwoju bowiem nie można zapewnić dalszego

Przemówienie G. M. Malenkowa

na końcowym posiedzeniu V Sesji Rady Najwyższej ZSRR

(Dalszy ciąg ze str. 1)

zwiększenia produkcji bawełny, buraka cukrowego i innych upraw poplanych w dostatecznym stopniu przez państwo. Wkrótce, trzeba będzie również nadal troszczyć się o dalszy wszechstronny rozwój tych ważnych upraw.

Chodzi o to, aby podjąć szereg kroków dla zwiększenia materialnego zainteresowania kółchozów i kółchożników w podniesieniu produkcji ziemniaków, warzyw i w rozwoju hodowli.

Nie podwyższając cen detalicznych w handlu i prowadząc konsekwentnie politykę dalszego obniżania cen, Rząd i Komitet Centralny Partii postanowili już w roku bieżącym podnieść ceny skupu mięsa, mleka, węgla, ziemniaków i warzyw dostarczanych państwu przez kółchozy i kółchożników w trybie dostaw obowiązkowych; zorganizować na szeroka skalę skup przez państwo nadwyżek zboża, warzyw, ziemniaków, mleka, jaj i innych artykułów rolniczych po wyższych cenach w kółchozach i od kółchożników, którzy wykonali dostawy obowiązkowe; rozwinąć szeroko handel kółchozowy, udzielić kółchozom pomocy w dziedzinie zbytu nadwyżek artykułów rolnych na rynkach kółchozowych i za pośrednictwem spółdzielczości spożywczej.

Równocześnie ze zwiększeniem materialnego zainteresowania kółchożników w rozwoju społecznej gospodarki kółchozów, Rząd i Komitet Centralny Partii postanowili również znacznie poprawić i zmienić niewłaściwy stosunek, jaki u nas wytworzył się do osobistego pomocniczego gospodarstwa kółchożnika.

Widomo, że obok gospodarstwa społecznego, będącego główną siłą kółchozu, każdy kółchożnik, zgodnie ze statutem artykułu rolniczego, posiada gospodarstwo pomocnicze w celu zaspokojenia niektórych osobistych potrzeb rodziny kółchozowej, albowiem potrzeby te nie mogą jeszcze być w pełnej mierze zaspokojone przez gospodarstwo spółdzielcze.

Wskutek usterek istniejących u nas w polityce podatkowej w stosunku do osobistego pomocniczego gospodarstwa kółchożników, obniżając się w ostatnich latach dochody kółchożników z osobistego gospodarstwa pomocniczego, dopuszczono do zmniejszenia się pogłowia bydła, a zwłaszcza krów stanowiących osobistą własność kółchożników, co sprzeczne jest z polityką naszej partii w dziedzinie budownictwa kółchozowego.

W związku z powyższym Rząd i Komitet Centralny Partii uznały za konieczne znacznie obniżyć normy obowiązkowych dostaw z osobistego pomocniczego gospodarstwa kółchożników, postanowiły — jak już mówił o tym minister Finansów tow. Wierowie — zmienić tryb wymierzania podatku rolnego kółchożnikom, obniżyć podatek pieniężny z każdej zagrody kółchozowej przeciętnie o około połowę, oraz całkowicie umorzyć zaległości z tytułu podatku rolnego za lata ubiegłe.

52 miliardy rubli na rozwój rolnictwa

W budżecie państwowym przewidziano kredyty na podwyższenie cen zakupu produktów hodowlanych, ziemniaków i warzyw, uwzględniono zmiany w dochodach w związku ze zmniejszeniem wysokości podatku rolnego i obowiązkowych dostaw produktów hodowlanych przez kółchożników. Dzięki wprowadzeniu w życie zarządzeń w dziedzinie ekonomicznego zainteresowania kółchozów i kółchożników, jak również w dziedzinie polityki podatkowej, dochody kółchozów i kółchożników zwiększą się jeszcze w 1953 roku o przeszło 13 miliardów rubli, a w skali całorocznej — o przeszło 20 miliardów rubli.

W budżecie państwowym przewidziano również kredyty na realizację nowych, dodatkowych zarządzeń w kierunku znacznego polepszenia mechanizacji i elektryfikacji rolnictwa, w kierunku zwiększenia produkcji nawozów sztucznych oraz zwiększenia agronomicznej i zootechnicznej pomocy dla kółchożników. Zarządzenia te obejmują przede wszystkim:

— wyposażenie ośrodków maszynowo-tractorowych w stałe kadry traktorzystów, maszynistów i robotników innych specjalności, ponieważ brak takich stałych kadr mechanicznych stanowi jedną z podstawowych przyczyn niezadawalającego wykorzystania sprzętu technicznego w rolnictwie;

— zaopatrzenie rolnictwa w większą ilość maszyn i traktorów, w szczególności traktorów do uprawy międzyrzędowej, i wzmocnienie bazy remontowej ośrodków maszynowo-tractorowych;

— rozszerzenie robót w dziedzinie elektryfikacji rolnictwa przez budowę nowych elektrowni wiejskich, jak również w drodze włączenia ośrodków maszynowo-tractorowych, kółchozów i sochozów do państwowych systemów energetycznych;

— znaczne zwiększenie dostaw nawozów sztucznych dla kółchozów i sochozów;

— przydzielenie na stałe do każdego kółchozu jednego — dwóch specjalistów rolnych na etacie ośrodków maszynowo-tractorowych.

Wszystkie te zarządzenia przyczyniają się w wielkim stopniu do pomyślnego rozwiązania głównego zadania stojącego przed kółchozami, ośrodkami maszynowo-tractorowymi i sochozami, a mianowicie maksymalnego zwiększenia pól uprawnych, wzrostu pogłowia zwierząt gospodarskich przy jednoczesnym podniesieniu ich produktywności, zadania zwiększenia globalnej i towarowej produkcji roślinnej i zwierzęcej.

W roku bież. państwo prelinuje na rozwój rolnictwa zarówno wydatki z budżetu państwowego, jak i z innych środków państwowych w sumie około 52 miliardów rubli. Trzeba również uwzględnić okoliczność, że w roku bieżącym kółchozy uzyskają od państwa 3,5 miliarda rubli kredytów długoterminowych na rozwój gospodarki społecznej. Same kółchozy dokonają w roku 1953 nakładów inwestycyjnych na sumę co najmniej 17 miliardów rubli z własnych środków.

Towarzysze! W dziedzinie rozwoju rolnictwa stoją przed nami wielkie zadania. Nie ulega wątpliwości, że jeśli wszyscy nasi kółchożnicy i pracownicy rolnictwa, wszyscy nasi robotnicy, inżynierowie i technicy zatrudnieni w przemyśle produkującym maszyny rolnicze i nawozy, jeśli my wszyscy zdecydowanie i wytrwale zabierzemy się do wspólnego dzieła dalszego rozwoju rolnictwa, nie szczędząc sił i środków, to zadanie stworzenia w ciągu najbliższych 2-3 lat obfitości artykułów żywnościowych dla ludności oraz surowców dla przemysłu lekkiego zostanie pomyślnie rozwiązane.

Handel radziecki musi sprostać zwiększonemu zadaniom w dziedzinie zaopatrzenia ludności

W związku z dalszym rozwojem przemysłu produkującego artykuły konsumpcyjne i rozwojem rolnictwa jeszcze większą doniosłość nabiera zadanie jak najwydatniejszego rozszerzenia obrotu towarowego, zadanie usprawnienia organizacji handlu państwowego, spółdzielczego i kółchozowego.

Nasz handel radziecki służy interesom i potrzebom narodu. Powołaniem jego jest obsługiwać społeczeństwo socjalistyczne, przyczyniać się do rozwoju i umocnienia produkcji socjalistycznej i powiązać produkcję z masami

konsumentów. Za pośrednictwem rozległej sieci sklepów państwowych i spółdzielczych, składów i baz handlowych oraz rynków kółchozowych dociera do ludności różnorodna masa artykułów konsumpcyjnych, produkowanych przez nasz przemysł i rolnictwo. Handel radziecki jest również ogniwem o żywotnym znaczeniu w ogólnym systemie wzięci produkcyjnych i ekonomicznych między przemysłem państwowym i rolnictwem kółchozowym.

Handel w ustroju socjalistycznym jest i pozostanie na długo główną formą dystrybucji artykułów konsumpcyjnych wśród członków społeczeństwa socjalistycznego, główną formą zaspokajania stale wzrastających indywidualnych potrzeb ludzi pracy.

Aby handel radziecki mógł pomyślnie spełniać niezbędne w życiu społeczeństwa socjalistycznego funkcje, musimy troszczyć się stale o jego wszechstronny rozwój. Rząd zajmuje się nieustannie sprawami dotyczącymi rozwoju handlu radzieckiego. Znajduje to wyraz w nieprzerwanym wzroście ilości towarów kierowanych do sieci handlowej, w systematycznym obniżaniu cen artykułów żywnościowych i wyrobów przemysłowych, w rozbudowie sieci przedsiębiorstw handlowych, w wydajnej pomocy udzielanej kółchozom w zbywaniu przez nie nadwyżek produkcji rolniej.

W celu sprostaania wzrastającej zdolności nabywczej ludności rząd wydał w ostatnich miesiącach nowe zarządzenia, zmierzające do zwiększenia obrotu towarowego w drodze podniesienia produkcji artykułów masowego spożycia i dostaw na rynek towarów z innych źródeł; do produkcji artykułów powszechnego użytku wciągnięta została znaczna ilość zakładów budowy maszyn.

W wyniku tych zarządzeń w roku bieżącym wpłynęło dodatkowo do sieci handlowej masa towarowa wartości 32 miliardów rubli obok towarów wartości 312 miliardów rubli, przeznaczonych początkowo do sprzedaży ludności w okresie od kwietnia do grudnia 1953 r. Zwiększono przy tym ilość towarów cieszących się wielkim popytem wśród ludności, w szczególności — tkanin bawełnianych, wełnianych i jedwabnych, wyrobów konfekcyjnych, mebli, naczyń gospodarskich, masła i tłuszczów roślinnych, cukru, ryb, mięsa, konserw.

Rozszerzono sprzedaż maki pszennej wyższych gatunków. Zwiększa się sprzedaż dla ludności budulca i materiałów budowlanych oraz takich towarów przemysłowych, jak samochody, motocykle, rowery, lodówki, zegarki, telewizory, aparaty radiowe itp.

Zarządzenia nasze zaczynają już dawać wyniki. Jak wiadomo, w roku 1952 obrót w handlu detalicznym wzrósł o 10 proc., w porównaniu z poziomem roku ubiegłego. W pierwszym kwartale br. wzrósł on o 7 proc., a już w drugim kwartale — o 23 proc., w porównaniu z odpowiednim okresem roku ubiegłego.

Ale to nie wystarczy. Obecne rozmiary obrotu towarowego nie mogą nas zadowolić. A przy tym w samej organizacji handlu istnieją poważne niedociągnięcia; w wielu rejonach dotychczas jeszcze nie zorganizowano handlu wszystkimi niezbędnymi dla ludności towarami. Zdarza się niejednokrotnie, że nabywca zmuszony jest pojechać do innego miasta czy też innego rejonu, aby kupić ten czy inny towar.

Organizacje handlowe i planujące powinny starannie analizować popyt na towary ze strony ludności. Z samej istoty handlu radzieckiego wynika konieczność wszechstronnego uwzględnienia popytu i wszelkich różnorodnych potrzeb ludności. Jedynie na tej podstawie można lepiej zorganizować dystrybucję masy towarowej na poszczególne rejonu kraju.

Zadanie polega na tym, aby w ciągu najbliższych 2-3 lat zapewnić ludności dostateczną ilość artykułów żywnościowych i towarów przemysłowych, aby w każdym mieście, w każdym rejonie większym można było nabyć wszelkie potrzebne towary.

Plan pięcioletni przewiduje zwiększenie w 1955 roku detalicznego obrotu towarowego w handlu państwowym i spółdzielczym o około 70 proc. w porównaniu z 1950 r. Mamy wszelkie dane, aby wykonać to zadanie już w 1954 roku.

Organizacje handlowe ponoszą wielką odpowiedzialność również za jakość towarów masowego spożycia. Handel winien szeroko wykorzystywać będące w jego dyspozycji dzienne ekonomiczne, aby aktywnie oddziaływać na produkcję w kierunku zwiększania produkcji towarów, cieszących się popytem ze strony ludności oraz zmniejszania produkcji towarów, które nie cieszą się popytem.

Olbrzymi wzrost nakładów na budownictwo mieszkaniowe i społeczne

Towarzysze! Wielką rolę w podnoszeniu dobrobytu narodu odgrywa dalsza poprawa warunków mieszkaniowych i opieki lekarskiej, rozszerzenie sieci szkół i instytucji kulturalnych. Mimo że przed wojną, a zwłaszcza w latach powojennych, prowadziliśmy na wielką skalę budowę domów mieszkalnych, potrzeby w tej dziedzinie nie są jeszcze bieżąco w pełni zaspokajane i wszędzie dają się odczuć ostry brak mieszkań. Daje się to szczególnie we znaki w miastach, ponieważ liczba ludności miejskiej znacznie wzrosła. Podczas gdy według spisu z 1926 r. ludność miejska wynosiła 26 milionów osób, a w roku 1940 — 61 milionów, to obecnie stanowi ona około 80 milionów.

W roku bieżącym państwo nakłady inwestycyjne na budownictwo mieszkaniowe zostały znacznie zwiększone i wydatki na ten cel są prawie cztery razy wyższe niż wydatki w przedwojennym roku 1940. Jednakże w budownictwie mieszkaniowym sytuacja nie jest jeszcze zadowalająca. Plany nie są wykonywane w całości, a przeznaczane na ten cel przez państwo fundusze nie są w całej pełni wykorzystywane. Wiele kierowników ministerstw oraz wiele terenowych organizacji radzieckich i partyjnych nie poświęca należytej uwagi sprawie budownictwa mieszkaniowego. Mamy jeszcze niemało takich pracowników gospodarczych, którzy nie troszczą się o sprawy mieszkaniowe. Zdarza się niejednokrotnie, że budując nowe przedsiębiorstwo, nie buduje się dostatecznej ilości domów mieszkalnych dla robotników i urzędników tego przedsiębiorstwa; dlatego też nowozbudowane fabryki odczuwają częstokroć znaczne trudności, jeśli idzie o siłę roboczą. Wiele pracowników budowlanych, holdingów nieodpuszczalnej praktyce oddawania do użytku nowych domów niestannie wykonywanych, z wieloma brakami, co znacznie obniża jakość mieszkań i wywołuje sżyszne skargi ze strony ludzi pracy.

Zadanie polega na tym, aby osiągnąć polepszenie budownictwa mieszkaniowego, zapewnić bezwzględne wykonanie zadań państwowych na odcinku budowy i remontu mieszkań.

Potrzeba nam również więcej szkół, zakładów leczniczych i ośrodków opieki nad dziećmi. Plan gospodarki narodowej na rok 1953 przewiduje zwiększenie w porównaniu z rokiem ubiegłym: budowy szkół — o 30 proc., budowy przedszkoli i żłobków — o 40 proc., oraz budowy szpitali — o 54 proc.

Budowa szkół, szpitali i ośrodków opieki nad dziećmi odbywa się u nas w roku bieżącym, mimo braków, w szybszym tempie, szybciej niż inne dziedziny budownictwa. Są jednak liczne wypadki, gdy asygnowane środki nie są w pełni wykorzystywane i budownictwo szkół i ośrodków opieki nad dziećmi częstokroć opóźnia się. Zle jest realizowany plan budowy ośrodków opieki nad dziećmi przy przedsiębiorstwach przemysłu lekkiego, w których — jak wiadomo — pracuje wiele kobiet i dlatego sprawa przedszkoli i żłobków nabiera szczególnego znaczenia. Niezadowolająco przebiega budownictwo ośrodków opieki nad dziećmi na Ukrainie, Białorusi oraz w szeregu obwodów RSFSR.

W dziedzinie rozszerzenia sieci i usprawnienia pracy

szkół, szpitali, żłobków i przedszkoli duża odpowiedzialność spada na Ministerstwo Zdrowia i terenowe organy radzieckie i partyjne, które winny wzmocnić troskę o budowę szkół, ośrodków opieki nad dziećmi i zakładów leczniczych, powinny zwracać więcej uwagi na te sprawy.

Zdecydowana walka o rentowność przedsiębiorstw przemysłowych

Towarzysze!

Aby rozwiązać niecierpiące zwłoki zadania, jakie czekają nas w dziedzinie przemysłu i rolnictwa oraz w dziedzinie podniesienia dobrobytu ludności, należy podnieść całą naszą działalność gospodarczą i organizacyjną na nowy, znacznie wyższy poziom.

Byłoby niesłuszną, gdybyśmy nie widzieli istotnych niedociągnięć w pracy organów państwowych i gospodarczych, niedociągnięć, które wyrządzają niemałą szkodę gospodarce narodowej. O tych niedociągnięciach była mowa w uchwałach XIX Zjazdu naszej partii. Należy przynajmniej, że ministerstwa oraz terenowe organy partyjne i radzieckie nie wykonują jeszcze dyrektyw Zjazdu w sposób zadowalający i nie podejmują należytych kroków w kierunku usprawnienia pracy w zakresie kierowania przedsiębiorstwami. Zadanie polega na tym, aby energicznie likwidować istniejące niedociągnięcia.

Przykładem niezadowolającego kierowania przedsiębiorstwami może być fakt, że nasze organy gospodarcze i finansowe i organy planowania nie poświęcają należytej uwagi sprawie obniżenia kosztów własnych produkcji.

Widomo, że koszty własne są podstawowym wskaźnikiem charakteryzującym jakość całej pracy przedsiębiorstwa. Tymczasem wielu kierowników gospodarczych zapomina o tym, mało im interesuje się kwestią rentowności przedsiębiorstw. Zadania obniżenia kosztów własnych produkcji przemysłowej i wzrostu wydajności pracy w pierwszym półroczu roku bież., wytyczone przez plan państwowy, nie zostały wykonane w szeregu gałęzi przemysłu.

W przemyśle jest jeszcze wiele przedsiębiorstw deficytowych, w których koszty własne produkcji są wyższe niż ceny ustanowione na te produkty. Straty takich przedsiębiorstw pokrywa się kosztem dobrze pracujących, rentownych przedsiębiorstw. Istnienie deficytowych fabryk, zakładów przemysłowych, kopalń, które żyją kosztem przedsiębiorstw produkujących, podważa zasady rozrachunku gospodarczego w naszym przemyśle, nie stwarza niezbędnych bodźców do dalszego zwiększania akumulacji i wywiera ujemny wpływ na wzrost dochodów budżetu państwowego.

Istnieją wiele przedsiębiorstw deficytowych i wielkie są sumy strat w przemyśle węglowym i leśnym. Liczne przedsiębiorstwa w tych gałęziach od szeregu lat nie wykonują planów w dziedzinie obniżenia kosztów własnych produkcji, ani planów podnoszenia wydajności pracy. W wyniku tego koszty własne produkcji w przemyśle węglowym i leśnym są wciąż jeszcze wysokie, wysokie są koszty własne węgla i materiałów leśnych hamują obniżkę cen nie tylko tej produkcji, lecz również produkcji wielu innych wyrobów przemysłowych.

W roku 1952 straty nierentownych przedsiębiorstw przemysłowych wyniosły 16 miliardów rubli. Dłż znacznych strat dopuściły nierentowne przedsiębiorstwa również w pierwszym półroczu 1953 roku.

Niepomyślną sytuację w dziedzinie wykonania przewidzianych planem zadań obniżenia kosztów własnych widzimy nie tylko w przemyśle. Wysokie wciąż jeszcze koszty budownictwa i wielkie straty ma większość organizacji budowlanych; wiele ośrodków maszynowo-tractorowych nie wykonuje przewidzianych planem zadań w dziedzinie kosztów własnych robót. Niezadowolająco przedstawia się sprawa, jeśli chodzi o obniżkę kosztów własnych przewozów rzecznych, w handlu nie wykonuje się zadań w dziedzinie obniżki kosztów związanych z obrotem.

Decydującym warunkiem obniżenia kosztów własnych produkcji jest wzrost wydajności pracy we wszystkich przedsiębiorstwach. Mamy wszelkie możliwości skutecznego rozwiązania tego zadania. Produkcja wyposażenie techniczne naszych przedsiębiorstw umożliwia przy właściwym wykorzystaniu go coraz większe ułatwienie pracy robotników i zapewnienie nieprzerwanego wzrostu wydajności pracy. Ogromne znaczenie dla wzrostu wydajności pracy społeczeństwa i dla obniżenia kosztów własnych produkcji ma właściwa, racjonalna organizacja produkcji, zwiększenie osetki robotników zatrudnionych bezpośrednio w podstawowych procesach produkcyjnych kosztem personelu pomocniczego i pełniącego funkcje usługowe.

Obniżenie kosztów własnych i wzrost wydajności pracy we wszystkich gałęziach produkcji ma decydujące znaczenie dla podniesienia dobrobytu narodu radzieckiego. Im wyższa jest wydajność pracy w naszych przedsiębiorstwach, im niższe są koszty własne, tym niższe są ceny wszystkich produktów i towarów, tym wyższa jest stopa życiowa ludności.

Zadanie polega na tym, by położyć kres lekceważeniu zagadnień kosztów własnych produkcji, zapewnić systematyczne obniżenie kosztów własnych i każde przedsiębiorstwo uczynić rentownym. Aby rozwiązać pomyślnie stojące przed nami zadania, trzeba gruntownie podnieść odpowiedzialność i kulturę pracy wszystkich ogniw administracji państwowej i gospodarczej.

W ostatnich czasach dokonano scalenia ministerstw i znacznie rozszerzono prawa ministrów. Zarządzenia te dają pozytywne wyniki w kierowaniu gospodarką; umożliwiły one w roku bieżącym zaoszczędzenie blisko 6,5 miliarda rubli. Należy jednak przynajmniej, że utrzymanie aparatu administracyjnego wciąż jeszcze drogo kosztuje. Rząd będzie nadal usprawniał pracę aparatu państwowego i bardziej stanowczo redukuje wydatki na jego utrzymanie. Równocześnie należy stwierdzić, że wypadnie nam dokonać pewnych poprawek w przeprowadzonej reorganizacji ministerstw w związku z nowymi zadaniami w dziedzinie dalszego rozwoju poszczególnych gałęzi gospodarki narodowej.

Nasza gospodarka narodowa łączy decydującą drogą dalszego rozwoju. Źródłem naszych sił jest pełniejsza aktywność i inicjatywa robotników, kółchożników, inteligencji. Mamy ogromne możliwości realizacji naszego głównego zadania — maksymalnego zaspokojenia rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych ludności. Jesteśmy głęboko przekonani, że w krótkim czasie osiągniemy wielkie sukcesy w realizacji tego zadania.

II.

Sytuacja międzynarodowa i polityka zagraniczna Związku Radzieckiego

Towarzysze! Deputowani!

Rozpatrując nasze zagadnienia wewnętrzne nie możemy, naturalnie, czynić tego w oderwaniu od sytuacji międzynarodowej.

W chwili obecnej sytuacji międzynarodowej charakteryzują przede wszystkim poważne sukcesy osiągnięte przez Związek Radziecki, Chińską Republikę Ludową, przez cały obóz pokoju i demokracji w walce o osłabienie napięcia międzynarodowego, o pokój, o zapobieżenie nowej wojnie światowej.

Na Wschodzie zaprzestano przelewu krwi, który pochłaniał ogromną masę istnień ludzkich i w którym tkwiła groźba niezwykle poważnych powikłań międzynarodowych. Narodził się świat z największą radością powitał podpisanie rozejmu w Korei. Oceniają one słusznie ten fakt jako zwycięstwo sił pokojowych. Przez trzy z górą lata obóz pokoju i demokracji starał się doprowadzić do położenia kresu wojnie w Korei. Podpisanie rozejmu uwięzyło te walkę. Ożywiająca miliony ludzi wola pokoju stała się tak potężną i skuteczną siłą, że agresorzy muszą się z nią liczyć.

Po rozpoczęciu wojny w Korei kłosa agresywne miały nadzieję, że uda im się rzucić na kolana naród koreański. Jednakże interwencja, którą wywołali wojnę przeciwko Koreańskiej Republice Ludowej — Demokratycznej, przelicyli się. Nie zdołali oni zniszczyć bohaterstwa narodu koreańskiego. Wąz się na awanturę wojenną interwencji liczyli na to, że osiągną swe cele w wyniku błyskawicznego uderzenia bez szczególnego wysiłku. W rzeczywistości jednak sprawy potoczyły się zupełnie inaczej. Interwencji ugrzęźli w długiej, krwawej wojnie i po poniesieniu znacznych strat w ludziach i sprzęcie oraz po poważnym nadzarczeniu swego prestiżu militarnego, musieli zrezygnować ze swych zaborczych planów. Tak więc — jak to się mówi — poszli po wełnę, a wrócił ostrzyżeni.

Naród radziecki pomoże braciom koreańskim odbudować ich ojczyznę

Walka narodu koreańskiego przeciwko interwencji i ich najcięższym zbrodniom, które dokonywały się od czasu do czasu, była sprawą wolności i niezawisłości swego kraju i rodziła wielką odwagę, nieugiętość i masowe bohaterstwo. Naród koreański, na który runęła najpotężniejsza machina wojenna współczesnego imperializmu, stał się niezłomnym, gdyż walczył o słuszną sprawę. Jednocześnie ludność nie zapomni nigdy o szlachetnym, bohaterskim czynie odkrytych chwały chińskich ochotników ludowych, którzy przyszlali narodowi koreańskiemu z pomocą. Z tego czynu dumny jest nie tylko wielki naród chiński, lecz również cała postępowo ludność.

Narodził Związek Radziecki z całego serca gratuluje narodowi koreańskiemu i narodowi chińskiemu zawarcia rozejmu.

Obecnie zadanie polega na tym, aby zapewnić odrodzone pokojowe życie uciężonemu narodowi koreańskiemu, który za cenę własnej ofiar obronił prawo rozporządzania własnym losem, losem swego kraju.

My, ludzie radzieccy, pragniemy gorąco, aby życie pełnego chwały narodu koreańskiego rozkwitało w warunkach pokoju. Związek Radziecki pomoże narodowi koreańskiemu w zabliznianiu ciężkich ran, zadanych mu przez wojnę. Rząd postanowił już teraz wysygnąć miliard rubli na odbudowę zniszczonej gospodarki Korei. Jesteśmy przekonani, że Rada Najwyższa jednomyślnie zatwierdzi te uchwały.

Konsekwencja i wytrwałość Związku Radzieckiego w przestrzeganiu polityki pokoju spowodowała, że na Zachodzie uderzona została prowokacyjna awantura w Berlinie.

Organizatorzy awantury berlińskiej stawiali sobie

daleko idące cele. Zamierzali oni zdławić demokratyczną siłę Niemiec, zniszczyć Niemiecką Republikę Demokratyczną, ostatecznie pokonać siły narodu niemieckiego, przekształcić Niemcy w państwo militarystyczne, wnieść na nowo ogień wojny w sercu Europy. Nie ulega wątpliwości, że gdyby Związek Radziecki nie okazał oporowania i stanowczości w obronie interesów pokoju, to awantura berlińska mogłaby wywołać bardzo poważne skutki międzynarodowe.

Oto dlaczego należy uważać, że zlikwidowanie awantury berlińskiej oznacza jednocześnie doniesienie zwycięstwa sprawy pokoju.

Konsekwentna dążność rządu ZSRR do pokojowego współzycia z wszystkimi narodami

Do sukcesów Związku Radzieckiego w dziedzinie walki o osłabienie napięcia międzynarodowego należy również poprawa stosunków z państwami sąsiednimi.

Dążąc do rozwoju pokojowej współpracy międzynarodowej między wszystkimi krajami, rząd radziecki przywiązuje szczególną wagę do umocnienia stosunków Związku Radzieckiego z państwami sąsiednimi. Podniesienie tych stosunków do poziomu stosunków prawdziwie dojrzałych — oto cel, do którego realizacji dążymy i będziemy dążyć.

Związek Radziecki nie ma roszczeń terytorialnych wobec żadnego państwa, w tym również wobec żadnego z państw sąsiednich. Niemienna zasada naszej polityki zagranicznej jest poszanowanie wolności i suwerenności narodowej każdego kraju, zarówno wielkiego jak i małego. Rozumie się samo przez się, że różnica między ustrojem społeczeństwa-gospodarką naszego kraju a ustrojem niektórych państw sąsiednich nie może być przeszkodą w utrwaleniu przyjaznych stosunków między nimi. Rząd radziecki podjął ze swej strony kroki zmierzające do utrwalenia dojrzałych przyjaźni z takimi państwami, i obecnie chodzi o to, aby rządy tych państw gotowe były wziąć aktywny udział w kształtowaniu stosunków przyjaźni nie słowem, lecz czynem, stosunków przyjaźni, których założeń jest obopólna troska o umocnienie pokoju i bezpieczeństwa naszych krajów.

Naszym sąsiadem na południu jest Iran. Doświadczenia 35 lat wykazały, że Związek Radziecki i Iran zainteresowane są we wzajemnej przyjaźni i współpracy. Tak więc, stosunki radziecko-irańskie opierają się na trwałej podstawie, co też umożliwia rozwiązanie problemów wyłaniających się w stosunkach między oboma stronami ku ich obopólnemu zadowoleniu. W chwili obecnej toczą się rozprawy z inicjatywą Związku Radzieckiego rokowania w sprawie uregulowania pewnych zagadnień granicznych. Jak również w sprawie wzajemnych roszczeń finansowych. Mamy nadzieję, że rokowania te będą pomyślnie zakończone.

Niedawno osiągnięto na zasadzie wzajemnych korzyści porozumienie w sprawie zwiększenia obrotu towarowego między obydwoma krajami. Od rządu irańskiego zależy rozwój stosunków radziecko-irańskich po linii stosunków dojrzałych, po linii zacieśniania więzi gospodarczych i kulturalnych.

Stosunki Związku Radzieckiego z Afganistanem są niezmienne trwały i są nacechowane poszanowaniem wzajemnych interesów. Stwarza to pomyślnie warunki dalszego umocnienia stosunków między naszymi krajami.

Wszyscy pamiętają oświadczenie skierowane przez rząd radziecki do rządu Turcji. Oświadczenie to stwarza istotne przesłanki rozwoju stosunków dojrzałych, oczywiście

(Dalszy ciąg na str. 3)

Przemówienie G. M. Malenkowa

na końcowym posiedzeniu V Sesji Rady Najwyższej ZSRR

(Dalszy ciąg ze str. 2)

kie jeżeli strona turecka również poczyni w tym kierunku odpowiednie wysiłki.

Polepszenie stosunków między Turcją i Związkiem Radzieckim przyniosłoby bezwarunkowo korzyść obu stronom i stanowiłoby doniosły wkład do utrwalenia bezpieczeństwa w rejonie Morza Czarnego.

W stosunkach z Finlandią Związek Radziecki bierze za punkt wyjścia interesy obu krajów. Podpisanie w roku 1950 pięcioletniego układu gospodarczego, uzupełnionego w następstwie przez układ o obrocie towarowym na lata 1952—1955, doprowadziło do znacznego rozszerzenia stosunków gospodarczych między Związkiem Radzieckim a Finlandią. Układ o przyjaźni, współpracy i pomocy wzajemnej między Związkiem Radzieckim i Finlandią odpowiada interesom obu krajów i przyczynia się do utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa północnej części Europy. Układ stanowi dobrą podstawę do ukształtowania stosunków dobroślasiedzkich. Jest rzeczą konieczną, aby układ ten był konsekwentnie realizowany nie tylko przez nasz rząd, lecz również przez rząd Finlandii.

Dając do osłabienia ogólnego napięcia rząd radziecki wyraził zgodę na wznowienie stosunków dyplomatycznych z państwem Izrael. Wziął on przy tym pod uwagę zobowiązanie rządu Izraela, że „Izrael nie będzie uczestnikiem żadnego sojuszu lub układu mającego agresywne cele wobec Związku Radzieckiego”. Sądymy, że wznowienie stosunków dyplomatycznych sprzyjać będzie współpracy między obu państwami.

Bezpodstawne są twierdzenia niektórych gazet zagranicznych, że wznowienie stosunków dyplomatycznych z Izraelem doprowadziłoby do osłabienia stosunków między Związkiem Radzieckim a państwami arabskimi. Zdolność rządu radzieckiego będzie nadal zmierzała do ściśnienia przyjaźni z państwami arabskimi.

Rząd nasz podjął inicjatywę w sprawie wymiany, po tuższej przerwie, ambasadorów z Jugosławią i Grecją, podziwiamy się, że doprowadzi to do odpowiedniej normalizacji stosunków z obu tymi krajami i da pozytywne wyniki.

Nie ma żadnych obiektywnych przyczyn, które mogłyby przeszkodzić poprawie stosunków między Związkiem Radzieckim a Włochami. Rzecz jasna, że stosunki między państwami mogą się zacieśniać, jeżeli dotrzymuje się wzajemnych zobowiązań. Przy pomysłowym rozwoju stosunków dziecko-włoskich — przemysł Włoch, który przeżywa wielkie trudności, mógłby odnieść poważne korzyści z zacieśnienia kontaktów ekonomicznych między naszymi państwami. Na podstawie korzystnego dla obu stron porozumienia, Włochy miałyby zapewnić dostawy węgla i zboża, jak również zamówienia dla swego przemysłu. Dopuszczaliby do niewątpliwie do poprawy warunków życia sławnego narodu włoskiego.

O utrwalenie pokoju na Dalekim Wschodzie

Narody wszystkich krajów mają nadzieję, że podpisane rozejmy w Korei będą doniosłym wkładem w dzieło utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa, przede wszystkim na Dalekim Wschodzie.

W związku z tym nabiera aktualnego znaczenia sprawa normalizacji stosunków między wszystkimi państwami na Dalekim Wschodzie, a w szczególności normalizacja stosunków z Japonią. Na tej drodze piętrzą się poważne przeszkody, ponieważ Stany Zjednoczone pogwałciły układy zawarte między sojusznikami podczas wojny i w okresie powojennym oraz prowadzą politykę dławienia niezawisłości narodowej Japonii, przekształcając ją w wojenną bazę wypadową. Zdrowe siły narodu japońskiego zdają sobie coraz lepiej sprawę, że należy pokonać istniejące przeszkody i obronić niezawisłość narodową kraju. Rozumieją one, że tylko tak drogą zapewnić można pokojowy rozwój ojczyzny oraz niedozwolone stosunki międzynarodowe i w zupełności dostępne kontakty ekonomiczne z państwami sąsiadami.

Kroki, jakie podejmie na tej drodze Japonia, spotkają się z sympatją i poparciem ze strony Związku Radzieckiego i wszystkich narodów milujących pokój.

Dla utrwalenia pokoju na Wschodzie duże znaczenie ma stanowisko tak wielkiego państwa jak Indie. Indie wniosły znaczny wkład do wysiłków milujących pokój krajów, zmierzających do położenia kresu wojnie w Korei. Zacieśniają się nasze stosunki z Indiami, zwiększają się kontakty kulturalne i gospodarcze. Mamy nadzieję, że stosunki między Indiami i Związkiem Radzieckim będą się nadal konsolidowały i rozwijały pod znakiem przyjaźni i współpracy.

Związek Radziecki przywiązuje wielką wagę do tego, by nasze stosunki z Pakistanem rozwijały się pomysłnie i by zapewniły umocnienie wszechstronnych kontaktów między obu państwami. Będzie to niewątpliwie odgrywać dodatnią rolę w utrwaleniu pokoju w Azji.

Rząd Radziecki prowadzi konsekwentnie politykę rozszerzania stosunków gospodarczych z zagranicą. Rozszerza się kraj państw, z którymi Związek Radziecki utrzymuje stosunki handlowe, a jednocześnie zwiększają się rozmiary obrotu towarowego z krajami Zachodu i Wschodu. Zawarto układy handlowe z Francją, Finlandią, Iranem, Danią, Grecją, Norwegią, Szwecją, Argentyną, Islandią, układ płatniczy z Egiptem. Pomysłny przebieg mają rokowania z szeregiem innych państw. Zamierzamy jeszcze bardziej wytrwale rozwijać obrot towarowy między Związkiem Radzieckim a państwami obcymi.

Dążenia do gospodarczych szeregów krajów do usunięcia z drogi handlu międzynarodowego wszelkich zarządzeń dyskryminacyjnych krepujących ten handel są zrozumiałe i na czasie. Dawno już dojrzała konieczność przywrócenia normalnych stosunków handlowych między krajami, które mają ustaloną tradycję wzajemnej wymiany towarów. Wszyscy ci, którzy słusznie uważają, że rozwój stosunków gospodarczych przyczyni się do utrwalenia pokoju, nie mogą nie sprzyjać uzdrowieniu handlu międzynarodowego.

Ścisła współpraca i braterska przyjaźń z krajami obozu demokratycznego

Rząd Związku Radzieckiego uważa za sprawę pierwszorzędnej wagi dalsze zacieśnianie stosunków z krajami obozu demokratycznego. Stosunki te cechuje ścisła współpraca i prawdziwie braterska przyjaźń.

Wielką i niewzruszoną przyjaźń łączy Związek Radziecki z Chińską Republiką Ludową; stosunki gospodarcze i kulturalne obu krajów rozwijają się w szybkim tempie i na wielką skalę.

Rozszerza się i wzmacnia wszechstronna współpraca Związku Radzieckiego z Polską, Czechosłowacją, Rumunią, Węgrami, Bułgarią, Albanią, z Mongolską Republiką Ludową, z Koreską Republiką Ludową-Demokratyczną.

Utrwalają się stale nasze przyjaźne stosunki z Niemiecką Republiką Demokratyczną; Związek Radziecki udziela i będzie udzielał pomocy i poparcia Niemieckiej Republice Demokratycznej, która jest ostoją walki o zjednoczenie, pokojowe, demokratyczne Niemcy.

Jedną z decydujących cech, charakteryzujących wyższą obozu demokratycznego, zasadniczą różnicą między nim a obozem imperialistycznym polega na tym, że nie jest on obustronnie sprzecznym wewnątrz i na zewnątrz, że głównym źródłem jego siły i postępu jest wzajemna troska o interesy wszystkich krajów obozu demokratycznego oraz ścisła współpraca gospodarcza. Toteż przyjaźne więzy łą-

czą kraje obozu demokratycznego i ich braterska współpraca będą nieustannie wzrastały i krzepły.

Aktywna, świadoma celu walka Związku Radzieckiego i całego obozu demokratycznego o pokój, przyniosła określone wyniki. Nastąpił pewien postęp w sytuacji międzynarodowej. Po dłuższym okresie wzrastania napięcia, po raz pierwszy w latach powojennych dało się odczuć pewne rozładowanie atmosfery międzynarodowej. Wśród setek milionów ludzi coraz bardziej wzrasta nadzieja, że można znaleźć drogę do uregulowania spornych i nie rozwiązanych problemów. Odrzuciliśmy do głębokie dążenie narodów do długotrwałego pokoju.

Nie wolno jednak nie dostrzegać również tego, że istnieją siły, przeciwstawiające się polityce osłabiania napięcia międzynarodowego, usiłujące za wszelką cenę udaremnić tę politykę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowokacje przeciwko krajom obozu demokratycznego, uprawia się politykę szantażu atomowego.

Koła agresywne uporczywie przeciwdziałają osłabieniu napięcia w stosunkach międzynarodowych, obawiając się one bowiem, że o ile rozwój wydarzeń pójdzie po tej linii, to będą musiały zakończyć z wysiłkiem zbrojnym, który przynosiłaby katastrofę. Właśnie z tego powodu nastąpiła zwłoka w rokowaniach o rozejm w Korei, tworzone są bazy wojskowe w Niemczech zachodnich i Japonii, organizuje się prowok

Przemówienie G. M. Malenkowa na końcowym posiedzeniu V Sesji Rady Najwyższej ZSRR

(Dokończenie ze str. 3)

ja masy w duchu patriotyzmu radzieckiego, w duchu komunistycznego stosunku do pracy, troskliwości stosunku do własności socjalistycznej, głębokiego zrozumienia interesów państwowych, w duchu czujności rewolucyjnej, umacniania przyjaźni między narodami.

Partia Komunistyczna i Rząd Radziecki wiedzą, dokąd i jak mają prowadzić naród, kierując się bowiem naukową teorią rozwoju społecznego — marksizmem-leninizmem, którego standard wzniesiły wysoko nasz ojciec i nauczyciel, genialny Lenin i kontynuator jego dzieła — wielki Stalin.

Na podstawie nauki Marksa - Engelsa - Lenina - Stalina Państwo Radzieckie i Partia Komunistyczna ubrajają naród w głęboką znajomość obiektywnych praw rozwoju społeczeństwa, praw budownictwa komunistycznego, a tym samym otwierają jasną perspektywę twórczej działalności narodu radzieckiego.

Nasza potężna, ukochana przez wszystkich ludzi radzieckich Partia Komunistyczna, troszczy się stale o umocnienie Państwa Radzieckiego i zapewnienie naszej ojczyzny bezpieczeństwa przed zamachami wrogów zewnętrznych, o rozwój narodów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Zelazna jedność Partii kierowniczej, rola Partii w państwie, siła i moc Państwa Radzieckiego oraz interesy narodu — są nierozdzielnie ze sobą związane.

Naród radziecki może być pewny, że Partia Komunistyczna i Rząd nie będą szczędzić sił i trudu w imię szczęśliwego, dostojnego i radosnego życia wszystkich ludzi radzieckich, w imię realizacji wielkiego celu budowania w naszym kraju społeczeństwa komunistycznego.

Wraz ze Związkiem Radzieckim rośnie i kłępie cały milijony pokój oboz demokratyczny. Kraje demokratyczne niechętnie kroczą naprzód. Cały oboz demokratyczny pochłonięty jest pokojową, twórczą pracą, wytrwale pracą nad podnoszeniem dobrobytu ludności. W krajach demokratycznych ludność uważa się za słuszną, że umocnienie trwałego sojuszu klasy robotniczej z chłopstwem stanowi nieodzowny warunek i rekompensację pomysłowego marzu naprzód. Jest faktem oczywistym, że jedynie w warunkach nieugiętego realizowania tej wypróbowanej polityki leninowskiej mogą być rozwiązane wszystkie zadania stojące przed krajami demokracji ludowej.

W dziedzinie stosunków międzynarodowych kraje demokracji ludowej ramię przy ramię ze Związkiem Radzieckim zdecydowanie bronią sprawy pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Chińska Republika Ludowa, wszystkie kraje demokracji ludowej prowadzi swoją samodzielną narodową politykę zagraniczną, politykę odpowiadającą żywotnym interesom ich narodów. Siły imperialistyczne nie mogą teraz zignorować losami narodów, które raz na zawsze zerwały więzy zależności od imperializmu. Wywołuje to wielkość amatorów wyciągania kasztanów z ognia cudzymi rękami

i eksploatacji narodów. Cóż to jednak obchodzi kraje demokracji ludowej; kroczą one nową drogą i nigdy z niej nie zdołają.

Naprzód, do zwycięstwa wielkiej sprawy komunizmu

Kto nie rozumie, że nie można zmusić 800 milionów ludzi, stanowiących wielką rodzinę narodów krajów obozu demokratycznego, do wyrzucenia się w walczonych krwawo i potem historycznych zdobyciach, do wyrzucenia się własnej władzy ludowej i do przywrócenia władzy wyzyskaczy — ten stawia siebie po prostu w głupiej sytuacji. Dla całego świata jest jasne, że siłom agresywnym nie uda się zawrócić wstecz biegu historii. Kto pragnie prowadzić w sprawach międzynarodowych trzeźwą politykę, ten winien stać na gruncie realnej rzeczywistości, na gruncie faktów, niezależnie od tego, czy są one przyjemne, czy też nie.

Trzeba zrozumieć, że w obecnym układzie sił, gdy Związek Radziecki i kraje obozu demokratycznego są stanowczo zdecydowane bronić swych żywotnych interesów na arenie międzynarodowej — polityka pokojowego współistnienia dwóch systemów jest obowiązkiem nie tylko krajów obozu demokratycznego, lecz także obowiązkami wszystkich krajów. Albowiem inna droga — to droga beznadziejnych awantur i nieuniknionych klęsk.

Oboz demokratyczny, mocno zespolony i skupiający jedną trzecią część ludzkości, jest potężnym czynnikiem utrzymania i utrwalenia pokoju na całym świecie. Cała ludzkość żywi nadzieję dla narodów obozu demokratycznego za to, że jak potężna bariera zaradza on drogi tym wszystkim, którzy dążą do rozpętania nowej wojny światowej. Jeżeli narody będą czujnie i skłaniają swe wysiłki ku temu, by nie dopuścić do realizacji planów agresorów — pokój będzie zapewniony.

Towarzysze! Wspaniałe zadania stoją przed Krajem Rad. Urzeczywistnienie tych zadań przyniesie nam ojczyznę na nowo wyżyn, zapewni podniesienie dobrobytu narodu, wszechstronny rozwój społeczeństwa socjalistycznego.

Każdego z nas napawa otuchą i niezłomną wiarą mocna jak monolit jedność narodu radzieckiego, jego ścisłe zespolenie wokół ukochanej Partii Komunistycznej i Rządu Radzieckiego.

Partia Komunistyczna, Rząd Radziecki, cały naród radziecki poświęca swe siły rozważaniom stojącym przed nami historycznym.

Sprawa nasza jest niezłomna! Pójdziemy pewnym krokiem naprzód, drogą budowy społeczeństwa komunistycznego w naszym kraju.

(Przedmowa Rady Ministrów ZSRR G. M. Malenkowa kończy przemówienie ustródz okłasków, przechodzących w owację. Wszyscy wstają.)

Zakończenie prac V Sesji Rady Najwyższej ZSRR

Agencja TASS donosi:

Dnia 8 sierpnia w Wielkim Pałacu Kremleskim zakończyła prace V Sesja Rady Najwyższej ZSRR. Na wspólnym posiedzeniu Rady Związku i Rady Narodowości deputowani i goście powitali serdecznie: G. M. Malenkowa, W. M. Molotowa, N. S. Chruszczowa, K. E. Woroszyłowa, N. A. Bulganina, L. M. Kaganowicza, A. I. Mikołajowa, M. Z. Saburowa, M. G. Pierwuchina, którzy zajęli miejsca w łóżach rządowych.

W dyskusji nad budżetem państwowym ZSRR na rok 1953 przemawiał deputowany Jan Kalnberzin (Łotewska SRR). Następnie zabrali głos przewodniczący Rady Ministrów ZSRR, G. M. Malenkow, Przemówienie jego, wysłuchane z głęboką uwagą; przerywane było niejednokrotnie hucznymi, długotrwałymi oklaskami.

Po przemówieniu G. M. Malenkowa, dyskusja nad referatem o budżecie państwowym ZSRR na rok 1953 została zamknięta.

Minister Finansów ZSRR, Arseniusz Zwieriew, w przemówieniu końcowym oświadczył, że poczynione uwagi i pytania postawione w przemówieniach deputowanych zostają rozpatrzone i uwzględnione przez Radę Ministrów ZSRR.

Rada Najwyższa ZSRR zatwierdziła budżet państwowy ZSRR na rok 1953: na stronie dochodów w sumie 544.264.720 tysięcy rubli, na stronie wydatków w sumie 530.532.048 tysięcy rubli. W ten sposób nadwyżka dochodów nad wydatkami wynosi 13.732.672 tysięcy rubli.

Rada Najwyższa ZSRR jednomyślnie uchwaliła ustawę o budżecie państwowym ZSRR na rok 1953. Następnie zatwierdzono ustawę o podatku rolnym i dekrety Prezydium Rady Najwyższej ZSRR, jak również wprowadzono zmiany do tekstu artykułu 126 Konstytucji ZSRR.

Po zamknięciu debaty budżetowej Rada Najwyższa ZSRR na końcowym, wspólnym posiedzeniu Rady Związku i Rady Narodowości w dniu 8 bm. przeszła do 2 punktu porządku dziennego — do zatwierdzenia dekretów Prezydium Rady Najwyższej ZSRR.

Referat na ten temat wygłosił sekretarz Prezydium Rady Najwyższej ZSRR, deputowany N. M. Piegow.

Rada Najwyższa ZSRR jednomyślnie uchwaliła następujące postanowienia:

— Agencja TASS donosi: Kolegium Wojskowego Sądu Najwyższego Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej rozpatrzyło sprawę antypaństwowego ośrodka szpiegowsko-terrorystycznego z Li Syn Epa na czele.

W sprawie tej stanęli przed sądem: Li Syn Ep, b. sekretarz KC Koreańskiej Partii Pracy i b. przewodniczący Komitetu Kontroli Ludowej; Czo Il Men, b. zastępca ministra kultury i propagandy; Lim Hwa, b. zastępca przewodniczącego Koreańskiego Towarzystwa Łączności Kulturalnej z ZSRR; Pak Syn Won, b. zastępca kierownika Biura Kadry Wydziału Łączności KC Koreańskiej Partii Pracy; Li Gan Czu, b. dyrektor Towarzystwa Importowo-Komercyjnego przy Ministerstwie Handlu Zagranicznego; Be Czer, b. kierownik Wydziału Łączności KC Koreańskiej Partii Pracy; Jun Sik Dan, b. zastępca kierownika Wydziału Łączności KC Koreańskiej Partii Pracy; Li Won Czu, b. zastępca kierownika Wydziału Agitacji i Propagandy; Pek Han Bok, b. naczelnik głównego wydziału inspekcji w Departamencie Ochrony Porządku Publicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych lisymanowskiego rządu majonietkowego; Czo Ek Bok, który zajmował jedno z kierowniczych stanowisk w Komitecie Kontroli Ludowej; Men Czon Ho, b. dowódca pododdziału Koreańskiej jednostki partyzanckiej; Sol Czon Sik, b. pracownik VII oddziału Głównego Zarządu Politycznego Koreańskiej Armii Ludowej.

Opublikowany w prasie koreańskiej akt oskarżenia stwierdza, że ośrodek szpiegowsko-terrorystyczny z Li Syn Epa na czele opracowywał, w myśl instrukcji swych mocodawców amerykańskich, plany obalenia władzy ludowej w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej; przy pomocy szpiegostwa i mordów dążył on do realizacji

swych nieczystych planów przywrócenia panowania kapitalizmu w kraju. Członkowie bandy Li Syn Epa, wykorzystując wysokie stanowiska zajmowane w rządzie Republiki i w KC Partii Pracy, urzeczywistniali plany podważenia i zniszczenia jednostki partii, starali się przeszkodzić w wykonaniu zadań wydawanych przez rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej i zażeniarzali, przy pomocy milicji imperialistycznej amerykańskiej, członków bandy Li Syn Epa — głośni akt oskarżenia — przekazywali imperialistom amerykańskim informacje, stanowiące tajemnicę państwową i państwową, udzielali przez to pomocy ich agresywnym polityce. W toku wojny dostarczali oni Amerykanom poufnych informacji o charakterze wojskowym i przez to aktywnie pomagali agresji imperialistów amerykańskich na Korei.

Realizując swoje zdradzieckie plany i lekając się zdemaskowania, Li Syn Ep i jego pomocnicy nie cofali się przed żadnymi środkami, nie wyłączały mordów.

Mielimy zamiar — mówili oskarżeni Pak Syn Won — utworzyć rząd burżuazyjno-nacjonalistyczny, broniący interesów kapitalistów i obszarników, oraz obalić ustrój ludowo-demokratyczny.

Herzt bandy szpiegów i zdrajców, Li Syn Ep, który potwierdził wszystkie fakty przedstawione w akcie oskarżenia, przynajmniej do kierowniczej roli w antypaństwowym ośrodku szpiegowsko-terrorystycznym. Wszyscy inni oskarżeni przestępstwami na rozprawie również przyznali się w całej rozciągłości do popełnienia zbrodni przeciwko narodowi koreańskiemu.

Li Syn Ep i 9 dalszych oskarżonych skazani zostali na karę śmierci.

Oskarżeni Jun Sik Dan i Li Won Czu skazani zostali na więzienie — pierwszy na lat 15 i drugi na lat 12.

Cenne zobowiązania majstra Stopczyka

Na odbywającej się w sobotę naradzie produkcyjnej w ZPB im. Stopczyka z cenną inicjatywą wystąpił majster tkacki, Zygmun Stopczyk. Majster Stopczyk w trosce o wzrost produkcji zobowiązał się przedłożyć prace krosien swojego zespołu, nie przeprowadzając remontów średnich w ciągu 12 miesięcy.

Przedłużając pracę krosien — powiedział majster Stopczyk — będziemy mogli znacznie podnieść produkcję. Do tej pory średni remont krosna odbywał się dwa razy do roku. Jednak przy troskliwej opiece majstrów i tkaczy krosna mogą być remontowane tylko raz w ciągu roku. A będzie to można uzyskać przez właściwe czyszczenie i smarowanie krosien, przez natychmiastowe usuwanie usterek w pracy warsztatów tkackich.

Nowa forma współzawodnictwa, polegająca na wyeliminowaniu jednorazowego remontu średniego krosna w ciągu roku, przyczyni się do znacznego wzrostu produkcji, pozwoli ona na przedterminowe wykonanie naszych zadań produkcyjnych.

Uważam, że taką formę współzawodnictwa można stosować z powodzeniem w wielu fabrykach. Dlatego wzywam wszystkich majstrów z innych zakładów do podjęcia podobnych zobowiązań.

Lewandowski bije rekord Polski w biegu na 1.500 m

BUKARESZT. W ostatnim dniu lekkoatletycznych zawodów, rozgrywanych na Igrzyskach Przyjaźni, główną uwagę skupiły dwie konkurencje biegowe — final 1.500 m i bieg na 10 km.

W finale 1.500 m wielki sukces odniósł nasz reprezentant Lewandowski. Zajął on czwarte miejsce za Czechosłowakiem Jungwirthem oraz Węgrem Berecem i Iharosem. Lewandowski uzyskał przy tym doskonały czas 3:49,6 min., co stanowiło nowy rekord Polski. Jungwirth osiągnął 3:46,2 min., Berek 3:46,6, a Iharos 3:48,3 min.

Bieg na 10 km zakończył się zwycięstwem Zolotkaja, odniesionym po niesłusznym dramatycznym walce z doskonałymi biegaczami radzieckimi: Kucenem Anufriewem. Zolotkaja osiągnął znakomity wynik 29:23,8 min.

W szachowej, przyjacielskiej rywalizacji sportowej uzyskano wiele doskonałych wyników, a wśród nich dwa rekordy świata.

W szafecie kobiet 4x200 m reprezentacja ZSRR w składzie: Kałusznikowa, Safronowa, Kazancewa i Hynkina, pokonała reprezentację Rumunii.

W szafecie mężczyzn 4x200 m reprezentacja ZSRR w składzie: Kałusznikowa, Safronowa, Kazancewa i Hynkina, pokonała reprezentację Rumunii.

W szafecie mężczyzn 4x200 m reprezentacja ZSRR w składzie: Kałusznikowa, Safronowa, Kazancewa i Hynkina, pokonała reprezentację Rumunii.

W szafecie mężczyzn 4x200 m reprezentacja ZSRR w składzie: Kałusznikowa, Safronowa, Kazancewa i Hynkina, pokonała reprezentację Rumunii.

Nareszcie zwycięstwo Włóknarz wygrywa w Krakowie 1:0

Drużyna piłkarska Łódzkiego Włóknarza wygrała wczoraj w Krakowie z tamtejszym Włóknarzem 1:0, zdobywając zwycięską bramkę w 64 minucie ze strzału Jezińskiego. Drużyny wystąpiły w składach:

Włóknarz Łódź: Szczurzyński (Kłaczek), Walczak, Urban, Baran, Janczyk, Koźmiński, Jeziński, Kowalek, Piłarski, Soporek, Kubocz.

Włóknarz Kraków: Rybicki, Jodowski, Wójcik, Piekuś, Feluś (Urbanczyk), Lesiak, Konopelski, Browarski, Nowak, Bożek, Kucharski.

O przebiegu walki opowiada nam przewodniczący TKŚ Włóknarza — tow. Zygmunt Kałusznik:

— Jeżeli tym razem ktoś był niezadowolony z wyniku meczu, to w pierwszym rzędzie Krakowianie. Z przebiegu gry należał się im bezwzględnie remis. W pierwszym połowie zawodów napad gospodarzy miał zamieszanie na tyłach naszej drużyny, a Bożek i Nowak starali się na wszystkie sposoby wybić kwalifikacje bramkarzom Szczurzyńskiego.

Strzelali więc górą i dołem, z daleka i z blisko... Na szczęście ta ogólna próba kosztowała nas — tylko dużo nerwów. Szczurzyński nie zawodził. Bronił jak w okresie swej najlepszej formy. Jemu więc w pierwszym rzędzie zawdzięczać trzeba, że wynik bezbramkowy utrzymał się do przerwy.

— Ale byłbym wielce niesprawiedliwym, gdybym poprzestał na wymienieniu tylko jednego nazwiska. W gorących sytuacjach podbramkowych dzielnie spisywali się: Koźmiński, Urban, Walczak i Baran.

— A jak kraj napadł? — O wiele skuteczniej niż podczas ostatniego meczu z warszawskim Lotnikiem, ale jeszcze w wielu wypadkach sprawiał wrażenie kwintetu pobawionego nut.

— I dyrygenta — wtrącamy.

II liga

Górniki Bytom — Gwardia Białostocka 4:0 (0:0)
OWKS Białostocka — Kolejarz Warszawa 4:2 (2:2)
Gwardia Łódź — Gwardia Łódź 3:0 (0:0)

Lotnik — Górnik Wlkp. 1:0 (1:0)
Spartak — Ognioł 2:2 (0:0)
Gwardia Łódź — Kolejarz Łódź 1:2 (1:1)

Tabela
1. Gwardia Białostocka 24 6 34:16
2. Kolejarz Warszawa 20 10 33:17
3. Lotnik 19 11 31:17
4. Włóknarz Łódź 17 13 30:16
5. Górnik Białostocki 17 13 22:18
6. Górnik Wlkp. 17 13 21:21
7. Spartak 16 14 21:13
8. Ognioł 15 15 15:27
9. Kolejarz Łódź 14 16 18:23
10. Włóknarz Łódź 12 18 18:18
11. Gwardia Łódź 12 18 15:17
12. OWKS Białostocka 12 18 18:24
13. Gwardia Łódź 12 18 13:22
14. Spartak Włocławek 7 23 20:46

Trzy tytuły mistrzowskie i I miejsce w klasyfikacji zespołowej zdobyli młodzi pięściarze łódzcy

Po 6 latach interesujących walk zakończonych zostały w niedzielę na ringu białostockim mistrzostwa Polski juniorów. Zwycięstwo w klasyfikacji zespołowej odniósł reprezentujący województwa łódzkiego — 31 pkt., przed Warszawą — 24 pkt., Łodzią (mistrz) — 21 pkt. i Gdańskiem — 19 pkt.

Final wagi papierowej rozegrał się pomiędzy Bukajem i Kujdą (Wrocław), w przegranej Bukaj pokonał Brynka (Kielce), a Kujda Drodziła (Poznań). Głosami 21 sześcioletniego Bukaja z Ognia łódzkiego zdobył zwyciężny tytuł mistrza Polski juniorów.

W muszej Dampe (Gdańsk) pokonał reprezentanta woj. łódzkiego Łaskę.

W koguciej Skapke (Poznań), w półfinale Skapke wyeliminował Włocławskiego (Kielce), a Walczak Capute ze Słubieży (Włocławek) w pierwszej rundzie przewagę miał jedynie trafnością z defensywną walką i przetrwał walkę na swą korzyść.

W piórkowej Sygacz (Lublin) pokonał Ambroziewicza (Łódź). Pieszczyk z Lublina stoczył w finale swą antypaństwową walkę. Łódź.

W lekkośredniej jeden z najlepszych pięściarzy turnieju Polaka (Gdańsk) wygrał wysoko na punkty z wrocławskim Kwiatkowskim (WKKF Łódź). W półfinale Kwiatkowski (WKKF Łódź) pokonał wrocławskiego Kwiatkowskiego (WKKF Łódź). W półfinale Kwiatkowski (WKKF Łódź) pokonał wrocławskiego Kwiatkowskiego (WKKF Łódź).

W średniej po mało ciekawym spotkaniu Karol (Warszawa) zwyciężył na punkty Kwiatkowskiego (WKKF Łódź). W półfinale Kwiatkowski (WKKF Łódź) pokonał wrocławskiego Kwiatkowskiego (WKKF Łódź).

W ciężkiej Gusk (Warszawa) zwyciężył Zielonogłowy (Opole).

DZIEŃ ŁÓDZI

Kronika partyjna

DZIELNICA ŚRODMIEJSKA: dziś, 10 bm., o godz. 18.30, w lokalu Dzielnic przy Al. Kosińskiego 86, odbędzie się narada kołoporadcza zalednich. **DZIELNICA SALUTY:** dziś, 10 bm., o godz. 16, w lokalu Dzielnic przy ul. Zgierskiej 71, odbędzie się narada agitatorów.

WIECZÓR W KLUBIE MPK dziś, 10 bm., o godz. 19.30, w Klubie MPK przy ul. Piotrkowskiej 86, odbędzie się wieczór pt. „Trakt Starej Warszawy”. Referat wygłosi adiunkt P. K. B. Bortnowski. W czeskiej artystycznej udział wezmą: Ewa Krasiejko — śpiew, Zofia Zarzycka — recytacja, Apollinarij Pindras — akordeon.

TYLKO DO 16 BM. MOŻEMY ZOBACZYĆ „KANIDĘ” NA SCENIE TEATRU IM. STEFANA JARACZA

Żuć tylko do 16 bm., możemy zobaczyć na scenie Teatru im. Stefana Jaracza sztukę G. B. Shaw pt. „Kanida”. Po tym, jak minie zespół wykonawców „Kanidy” wyjechała na urlop i sztuka ta zostanie wznowiona dopiero w końcu września.

KOMUNIKAT USP Kierownictwo Uniwersyteckiego Studium Przygotowującego do wstąpienia, ze kurs selekcyjny dla kandydatów do Studium, na rok szkolny 1953-54 rozpocznie się 11 bm. Zakwalifikowani kandydaci winni zgłosić się do Studium przy ul. Piotrkowskiej 249-51, dnia 10 bm. Warunkiem zameldowania jest okazanie oświadczenia z miejsca stałego zamieszkania.

ZASADNICZA SZKOŁA BUDOWLANA PRZYJMUJE JESZCZE ZAPISY Zasadnicza Szkoła Budowlana w Łodzi przy ul. Nowotki 46, przyjmuje młode kadry dla budownictwa w aneksach: ślusarsz budowlany, monter centralnego ogrzewania, monter wodokanalizacyjny, monter instalacji gazowych, ślusarz budowlany i dekarz. Na te kierunki są jeszcze wolne miejsca. Warunki przyjęcia: 7 klas szkoły podstawowej i ukończenie 14 lat życia. Sekretariat szkoły przyjmie zapisy w godzinach od 9 do 14, do 28 sierpnia br.

DZYSZURY APTEK Działasz nocy dyżurują następujące apteki: Limanowskiego 1, Piotrkowska 165, Piotrkowska 25, Łaskiewicza 120, Piotrkowska 307, Narutowicza 6, Gdańska 90, Armii Czerwonej 8, Srebrzyska 67, Al. Kosińskiego 48.

DZYSZUR POLICZNO-GINEKOLOGICZNY dziś, 10 bm., o godz. 20 do 22 dyżurują: dr. J. Skłodowska-Łeś przy ul. Curie-Skłodowskiej 15, od godz. 20 do 8 dyżuruje Szpital im. dr. H. Wolf przy ul. Łagiewnickiej 34.

BAŁTYK — „Bez adresu” — godz. 18.30, 19.30, 20.30. **GODNIA** — Program filmów dokumentalnych i kulturalno-oświatowych. „Indie” PKF, 32-33-53 — godz. 17, 18, 19, 20. **PROGRAM DLA NAJMLODSZYCH:** „Przygody małego Sarmika”, „Lis budowniczy”, „Bajka o dzieciach” — godz. 16. **MŁODA GWARDIA** — „W dni polki” — godz. 16, 18, 20. **MUZA** — „Czarodziej Gilina” — godz. 18, 20. **PIONIER** — „Jedynoludzie milio-nerzy” — godz. 17, 19. **POLONIA** — „Węgierskie melodie” — godz. 15.45, 18, 20.15. **PRZEDWIOSNIE** — nieczynne z powodu remontu. **1 MAJJA** — „Głębokość” — program składany — godz. 18, 20. **REKORD** — „O 6-ej wieczorem po wiośnie” — godz. 18, 20. **ROMA** — „Syn pulku” — godz. 18, 20. **SOJUSZ** — „Dwa żołnierze” — godz. 18.30. **SWIT** — „Śpiew jest pieknem życia” — godz. 18, 20. **STYLIZOWY** — nieczynne z powodu remontu. **TATRY** — „Iwan Groźny” — godz. 16, 18, 20. **WISLA** — „Granica w ogniu” — godz. 16, 18, 20. **WŁÓKNARZ** — „Zagubione melodie” — godz. 16, 18, 20. **WOJNOŚĆ** — „As wywiadu” — godz. 16, 18, 20. **ZACHĘTA** — „Pomysłowy sprzedawca” — godz. 18, 20. **DWORCOWY** — „Młodzi konstruktorzy”, „Hortobágy” — godz. 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

Załoga ZPB im. Marchlewskiego zdobyła po raz drugi miano przodującego zakładu włókienniczego

Po raz drugi w br. załoga ZPB im. Marchlewskiego zdobyła miano przodującego zakładu włókienniczego. II kwartał br. przyniósł zakładom zasłużone zwycięstwo w szlachetnym współzawodnictwie między zakładami włókienniczymi całej Polski.

— Nie oddamy szlasteru. Nie oddamy miana najlepszego zakładu przemysłu włókienniczego — przyrzekał kierownik i personel techniczny przy wstępnym im. szlasteru przodującego CRZZ za wyniki uzyskane w I kwartale współzawodnictwa międzyzakładowego.

Dotrzymali przyrzeczenia. Szlaster przodujący i miano przodującego zakładu zostało przyznane ZPB im. Marchlewskiego. Oprócz tego zakłady otrzymały z funduszy CRZZ nagrodę w wysokości 80 tys. zł.

Sukces ten załoga ZPB im. Marchlewskiego zawdzięcza przede wszystkim szeroko rozwiniętemu współzawodnictwu, stosowaniu przodujących metod pracy włókienniczej, wzmożonej pracy masowo - politycznej, prowadzonej przez organizację partyjną.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

W Chelmcach powstała spółdzielnia produkcyjna

12 chłopów z gromady Chelme, gminy Dolek, w powiecie skierniewickim, zorganizowało 6 bieżącego miesiąca spółdzielnię produkcyjną. Do powstania spółdzielni przyczyniła się aktywna pomoc organizacji partyjnej. Statut spółdzielni podpisał 10 członków partii.

W Chelmcach